प्राप तच्च स भूयो ऽपि नगरं पौण्ड्रवर्धनं ।
दृष्टः सविस्मयं सर्वैर्वाहिनीकृतराक्षसः ॥ ३२२ ॥
तत्र तां देवसेनस्य सुतां राज्ञश्चिरोत्सुकां ।
भार्यां संभावयामास राक्षसावज्ञयार्जितां ॥ ३२३ ।
रुध्यमानो ऽपि तत्पित्रा स स्वदेशसमुत्सुकः ।
गृहीत्वा तामपि ततः प्रायाडुज्जयिनीं प्रति ॥ ३२४ ॥
अचिरेण च तां प्राप पुरीं राक्षसवेगतः ।
बहिर्गतामिवात्मीयदेशदर्शनानिर्वृतिं ॥ ३२५ ॥
अथोपरि स्थितस्तस्य महाकायस्य रक्षसः ।
अंशस्थतद्वधूचक्रकान्तिप्रकटितात्मनः ॥ ३२६ ॥
स जनैर्ददृशे तत्र शिखरज्वलितौषधैः ।
शशाङ्क इव पूर्वाद्रेरुदयस्थो विदूषकः ॥ ३२७ ॥
ततो विस्मितवित्रस्ते जने बुद्ध्वात्र भूपतिः ।
आदित्यसेनो निरगाच्चासुरो ऽस्य तदा पुरः ॥ ३२८ ॥
विदूषकस्तु दृष्ट्वा तमवतीर्याशु राक्षसात् ।
प्रणम्य नृपमभ्यागाद्गृपो ऽप्यभिननन्द तं ॥ ३२९ ॥
अवतार्यैव तत्स्कन्धात्ताः स्वभार्यास्ततो ऽखिलाः ।
मुमोच कामचाराय राक्षसं स विदूषकः ॥ ३३० ॥
गते च राक्षसे तस्मिन्स तेन सह भूभृता ।
श्वशुरेण सभार्यः सन्प्राविशद्राजमन्दिरं ॥ ३३१ ॥
तत्र तां प्रथमां भार्यां तनयां तस्य भूपतेः ।
आनन्दयडुपागत्य चिरोत्कण्ठावशीकृतां ।। ३३२ ॥
कथमेतास्त्वया भार्याः प्राप्ताः कश्चैष राक्षसः ।
इति पृष्टः स राज्ञात्र सर्वमस्मै शशंस तद् ॥ ३३३ ॥